

TOSI raskas REISSU

Veronica Clarke
ei ole koskaan ennen
halunnut reputtaa
testiä.

JENNI HENDRIKS
ja TED CAPLAN

wsoy

JENNI HENDRIKS
ja TED CAPLAN

TOSI
raskas
REISSU

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Unpregnant

Copyright © 2019 by Jennifer Hendriks and Ted Caplan

Emoji art supplied by EmojiOne

All rights reserved.

First published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers.

Published in agreement by Writer's House, New York,

represented by Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44123-7

Painettu EU:ssa

Lapsilemme

Maili

Istuin tyttöjen vessan kolmannen kopin jääkylmällä pytyllä, puristin reisiäni yhteen ja yritin epätoivoisesti olla pissaa-matta.

”Ronnie, alkaako olla valmista? Tulee kiire, jos aiomme ehtiä ekalle tunnille”, Emily huikkasi. Ei, ei alkanut olla. Ja myöhästymismerkintä oli huolistani mitättömin.

”Öh, mene edeltä. Minulla on... tyttöjen vaivoja.” Ei vain kuukausittaisia sellaisia.

Rukoilin, että Emily häipyisi äkkiä. Aamun toinen lasilinen appelsiini-guavamehua oli ilman muuta ollut virhe. Kirosin sen hedelmälihaisaa maukkautta. Ikuisuudelta tuntuneen hetken jälkeen Emily avasi oven ja lähti. Käytävältä kaikui jyskyttäviä askelia porukan kiiruhtaessa tunnille, sitten... hiljaisuus. Pysyin jähmettyneenä paikoilleni ja höris-telin korviani siltä varalta, että vessaan syöksyisi viime hetkellä satunnainen opiskelija tai, vielä pahempaa, opettaja. Kuulin kuitenkin vain hanan verkkaisen tiputtelun. Kaikki olivat kotiluokassa. Huokaisin helpotuksesta. Ja melkein pissasin.

Oli aika selvittää, oliko painajaiseni ohi vaiko vasta alussa. Avasin hitaasti repun etutaskun ja vavahdin, kun vetoketjun ääni kajahteli vessan kaakeloiduista seinistä. Vaikka olinkin yksin, en saanut ravisteltua harteiltani tunnetta siitä, että joku tiesi, mitä olin aikeissa tehdä. Työnsin käteni syvälle repun uumeniin, tunnustelin pohjalla lojuvia kuulakärkikyniä sekä katkenneita lyijykyniä ja löysin sen, mitä olin reppuun kätkenyt. Nojauduin takaisin pönttöä vasten ja tutkin kädelläni lepäävää esinettä. Se tuntui raskaammalta kuin muistinkaan.

Olin lukenut käyttöohjeet edellisiltana. Uudestaan heti herättyäni. Ja vielä kerran aamiaisen jälkeen. Jos jotain, olin hyvä oppilas. Mutta nyt, kun hetki oli koittanut, pakokauhu kuristi kurkkuani. Entä jos en osuisikaan tikkuun? Entä jos tekisin sen väärin? Minulla oli vain tämä ainoa, eikä minulla ollut varaa mokata. Vedin syvään henkeä. Keskiarvoni oli helvetti soikoon 4,56, minut oli kykyjeni ansiosta valittu kansalliseen tukioppilasjärjestöön ja lähtisin syksyllä opiskelemaan Brownin huippuyliopistoon. Kyllä minä piru vie pystyin yhdelle tikulle kusemaan.

Repäisin paksun folion auki ja vedin raskaustestin esiin. Pieni muovinen indikaattori-ikkuna tuijotti minua tyhjänä, valmiina kertomaan minulle kohtaloni. Yritin olla ajattelematta, mitä pian tekisin, työnsin tikun jalkojeni väliin ja pissasin.

Heittäydyin hetkeksi nauttimaan ripeästi tyhjenevän rakon tuottamasta autuudentunteesta, mutta sitten paniikki iski. Olin unohtanut yhden askelen. Ohjeissa oli käsketty pissaamaan ensin hetken aikaa ja työntämään tikku sinne alas vasta *sitten*. Mitätöisikö erehdykseni tuloksen? Katsoin alas

nähdäkseni, toimiko testi. Kuituinen pää oli läpimärkä, ja pieni indikaattori muuttui paraikaa vaaleanharmaaksi. Pitikö niin käydä? Vai tarkoittiko se, että olin rikkonut testin? Pitäisikö minun lopettaa pissaaminen?

Ja sitten indikaattoriin alkoi ilmaantua ohut pinkki viiva. Vatsani muljahti, kunnes muistin, että ohjelehtinen oli kutsunut sitä testiviivaksi. Positiiviseen tulokseen vaadittiin kaksi viivaa. Toivoin viivan merkitsevän, että testi toimi moitteettomasti. Varsinkin, kun pissantulo oli jo ehtynyt. Vedin testin reisieni välistä pitäen huolta, että se pysyi mahdollisimman hyvin vaakatasossa – kuten ohjeissa sanottiin. Kolme minuuttia. Voisin lukea tuloksen kolmen minuutin kuluttua. Niistä tulisivat elämäni pisimmät kolme minuuttia.

Katsoin kaikkialle muualle paitsi pieneen indikaattoriikkunaan. En ollut sitä lajia, joka korjailee pakkomieltisesti meikkiään tai polttaa laittomia päihhteitä, joten en ollut tullut viimeisten neljän vuoden aikana viettäneeksi tyttöjen vessassa erityisen paljon aikaa. Neljäkymmentäviisi sekuntia kopin seinien tuijottamista vakuutti minut siitä, etten ollut menettänyt mitään. Laimeaa mielenkiintoa herätti vain lievästi huvittava pilakuva rehtorista sekä useampi karmiva varoitus jalkapallojoukkueemme jäsenten sairauden runtelemista sukuelimistä – ei mikään yllätys. Uskaltauduin vilkaisemaan testiä. Edelleenkin yksi viiva.

Toivo räjähti rinnassani. Ehkä kuukautiset olivat vain myöhässä. Ehkä minä vain panikoin syyttä suotta. Kuten silloin, kun olin mokannut toisen esseen äidinkielen syventävän kurssin kokeessa. Mutta vaikken ollutkaan täysin havainnollistanut temaattisia yhteneväisyyksiä Dickensin *Loistavan*

tulevaisuuden ja Thackerayn *Turbuuden turuilla* -romaanin välillä, olin silti saanut parhaan arvosanan eli vitosen.

Collegihakemukset ja päättötanssiaiset ja päättökokeet olivat aiheuttaneet minulle valtavasti stressiä. Puhumattakaan siitä, että olin joutunut hermoilemaan mahdollista koulun priimukseksi valintaani. Kuukautiset olivat todennäköisesti vain myöhässä. Räpytin silmiäni. Näinkö juuri aavistuksenomaisen häivähdyksen muotoutuvasta kakkosviivasta? Nojauduin kohti kopin ovea ja yritin saada indikaattorin hiukan parempaan valoon. Jos vain voisin –

Vessanovi läimähti auki.

Ponnahdin pystyyn. Näin kuin hidastettuna, miten testi ponnahti käsistäni ja pyyhkäisi sormenpäideni ohitse. Syök-syin eteenpäin ja yritin epätoivoisesti tarttua siihen, mutta käteni haparoivat ilmaa. Testi keikahti ylösalaisin, putosi lattialle, kolahti kaakeliin niin lujaa, ettei tuntematon wc-kävijä voinut olla kuulematta sitä, pompahti kopin oven ali ja kiepahteli pysähdyksiin keskelle vessan lattiaa.

Okei, nyt ei ollut oikea hetki panikoida. Minun oli pakko pitää homma kasassa. Ehkä tulija ei huomaisi testiä. Ehkä hän olisi sokea. Ja kuuro. Ehkä massiivinen maanjäristys romahduttaisi koulun, ja me kaikki kuolisimme. Missouriissa täytyi olla siirroslinjoja.

Klomp. Klomp. Klomp. Näin kopin oven alta rähjäantyneet mustat maiharit, jotka kävelivät testin luokse. Auringonvalon kiila korosti sitä vähän turhankin täydellisesti. Käsi kurottui alas. Lohkeillutta vihreää kynsilakkaa pureskelluissa kynsissä.

”Ohhoh.”

Kuka se oli? Kuka piteli pisunpeittämää tulevaisuuttani kädessään? Tiirailin kopin ovenraosta. Ylisuuri musta t-paita. Kokoa liian pienet revityt pillifarkut. Mustalla juurikasvulla varustettu haalistuneen turkoosi kuontalo, joka ei todennäköisesti ollut nähnyt harjaa päiväkausiin.

Ei. Lukiojumalat eivät voineet olla näin julmia. Bailey Butler. Jefferson High'n ikioma vihan ja pimeyden musta aukko. Jos häntä tervehti käytävällä, hän näytti keskisormea. Puhumattakaan siitä, mitä hän teki, jos hänen viereensä yritti istua ruokavälkällä. Hänellä oli kokonainen oma pöytä ruokalassa, koska hän kirjaimellisesti haukkui ihmisille, jotka yrittivät istuutua. Huhujen mukaan hän oli ostanut taittoveitsen jalkapallojoukkueen pelinrakentajan ärsytettyä häntä sanallisesti ja kaiverruttanut siihen kundin nimen. Hän oli nyreä. Hän oli kyyninen. Hänen seurassaan oli äärimmäisen epämiellyttävä olla. Hän oli ennen muinoin paras ystäväni.

Bailey kohotti testin nenälleen ja nuuhkaisi. "Yhä tuoretta." Hän skannasi vessaa, ja hänen katseensa pysähtyi, kun hän näki valkoiset Adidas Superstarini. "Voi, tästä tulee kivaa."

Tunnistaisiko hän yhä ääneni? Siitä oli melkein neljä vuotta, kun olimme viimeksi puhuneet toisillemme. Madalsin ääneni karheaksi, ihan vain varmuuden vuoksi. "Ööh, olisin tosi kiitollinen, jos voisit liu'uttaa sen takaisin tänne koppiin." Työnsin käteni oven alta ja toivoin, että hän olisi armollisella päällä.

Bailey korskahti. "Hyvä yritys. Olen kuitenkin melko varma, ettei Batman voi hankkiutua raskaaksi." Näin oven raosta, miten hän alkoi marssia edestakaisin kädet selän takana, suupielet ylöspäin käpristyen. Mahtavaa. Tunsin

tuon hymyn. Se oli hymy, jonka oletin koristaneen katolisten pappien kasvoja Espanjan inkvisition aikoihin.

”Chloe McCourt?” Bailey kokeili. Istuin pytyllä hyisen hiljaisena. En missään tapauksessa aikunut ryhtyä pelaamaan tätä peliä. Odottaisin, kunnes hän luovuttaisi. Bailey siristi silmiään. ”Ei. Calvin pani poikki hänen kanssaan. Hän ei ole mitenkään onnistunut hankkimaan uutta kundia näin nopeasti sen jälkeen, kun poltti Calvinin futisasun sisäpihalla, ei vaikka hänellä olisi miten isot tissit hyvänsä. Hmm. Nyt kyllä panit pahan. Ella Tran? Hän on sen verran typerä, että pystyy sekoittamaan minttupastillinsa e-pillereihin.”

”Anna se takaisin.” Yritin saada madalletun ääneni kuulostamaan painokkaalta, mutta epätoivoiselta se vain kuulosti.

Bailey siristi silmiään ja tutki kenkiäni. ”No, aina on Kuukauden Kikkeli -kerhon pitkäaikainen jäsen, Olivia Blume...”

”Ei!” purskautin loukattuna.

”Uuuh. Kovin tuomitsevaa. Vinkki. Kuvittelee olevansa kaikkia muita parempi?” Bailey naputteli leukaansa. ”Faith Bidwell?” Bailey ei aikunut antaa periksi. Minun oli pantava tälle piste, ennen kuin joku muu tulisi sisään.

”Hemmetti soikoon. Älä kerro kellekään. Voitko nyt ojentaa sen takaisin?” Työnsin käteni kopin oven alta. En ollut varma, oliko hän niellyt B+:n arvoisen esitykseni, mutta hän käveli kohti koppia. Ehkä hän alkoi kyllästyä leikkiin. Tunsin toivon värähdyksen. Mutta sitten, sen sijaan että olisi kumartanut ojentamaan minulle testin, hän loikkasi ylös ja tarttui kopin oven yläosaan.

”Pyhät aasinpallit!”

Uikahdin. Bailey roikkui oven yllä ja virnisteli minulle.

”Bailey! Alas sieltä!” huidoin häntä kuumeisesti pois.

”Näenkö unta? Elämä ei voi olla näin täydellistä”, Bailey raakkui.

Poskeni lehahtivat tulipunaisiksi. Yritin nykiä alushousuja ja farkkuja jalkaan niin, etten paljastaisi itseäni Baileyn nauraville silmille.

”Et millään viitsisi poistua?” Mulkaisin ylöspäin.

Hämmästyttävää kyllä, Bailey liukui alas sen kummemmin protestoimatta. Kun olin saanut itseni jälleen vaatetettua, pamautin kopin oven auki. Hän odotti minua.

”Itse Veronica Clarke, elleivät silmäni valehtele”, hän venytteli sanojaan. ”Hetkinen. Haluan muistaa tämän hetken ikuisesti.” Hän kaiveli takataskuaan, veti esiin puhelimensa ja tähtäsi sillä minua.

”Et kyllä uskalla –”

Hän nappasi kuvan ja hymyili tutkiessaan tulosta. ”Olen muistava sinut ikuisesti tällaisena.” Bailey kiepautti puhelimen ympäri näyttääkseen minulle kuvan. Loikkasin siinä paraikaa puhelinta kohti suu rähähdykseen avautuneena.

”Et kyllä postaa tuota!” ulvaisin ennen kuin ehdin estää itseäni. Juuri nyt kaipasinkin kaikkein vähiten totaalινόyryytystä sosiaalisessa mediassa.

Bailey hymyili rakastavasti kuvalle ja työnsi sitten puhelimen takaisin taskuun. ”Rauhoitu. Tämä on liian ainutlaatuisen jaettava.”

”Joko riittää? Sait mitä halusit. Nöyryytit minut. Ivasit minua. Teit päivästäni entistäkin pahemman. Voisitko nyt ystävällisesti palauttaa testin minulle?”

Bailey katsoi ojennettua kättäni ja kohotti toista kulma-
karvaansa. ”Näen, että sinulla on yhä siveyssormuksesi.
Pidätkö vain kulisseyttä yllä, vai onko tässä kyse neitseellisestä
sikiämisestä?” Vetäisin käteni takaisin posket hehkuen. Tieten-
kään Baileyilta ei jäänyt huomaamatta yksikään pikkuruinen
yksityiskohta, jonka avulla hän minua kykeni kiduttamaan.
”Vau. Sinä se todella olet täysimittainen klisee.”

”En minä ole mikään klisee!” pärskyin.

”Tanssiaisten kuningatar, koulun priimus, kristitty raskaus
– onhan siinä kliseetä kerrakseen.”

”Ensinnäkin minä olen ehdolla priimukseksi, mutta
Hannah Ballardilla on paljon enemmän opetusohjelmaan
kuulumattomia kursseja kuin minulla. Otin tosin enemmän
syventäviä kursseja kuin hän ja olen sitä mieltä, että hyvän-
tekeväisyystyöni pitäisi ottaa huomioon –”

”Voi luoja, mikä nörtti sinä olet –”

”Ja minä olin tanssiais*hovissa*, en tanssiaisten kuningatar.
Niin etten minä missään tapauksessa ole klisee”, ilmoitin
painokkaasti.

”Olet oikeassa. Myönnän virheeni. Nöyrimmät anteeksi-
pyyntöni. Olet totaalikliseen rajapinnalla.”

”Tiedän, että se on sinulle likipitään mahdotonta, mutta
voisitko lakata olemasta veemäinen yhden ainoan minuutin
ajaksi?”

Bailey katsoi minua aavistuksen hämmentyneenä. ”En.
Miksi kummassa minä niin tekisin?”

Jokin sisälläni napsahti. Olin joutunut murehtimaan puoli-
toista viikkoa, näpistämään raskaustestin isosiskoltani, pidät-
telemään pissaa koko aamun. Miksi minun täytyi kaiken

sen päälle kestää baileymäistä Baileytä? Kun sanotaan, että näkee punaista – se ei pidä paikkaansa. Itse asiassa sitä näkee valkoista. Oli kuin salamavalo olisi räpsähtänyt. Seuraavaksi huomasin sukeltavani kohti testiä pitelevää kättä. Bailey veti sen sivuun juuri ajoissa ja tanssahteli pari askelta taaksepäin minun kompuroidessani eteenpäin.

”Hitto vie. Relaa vähän. Et saa tätä takaisin, ellet lupaa minulle yhtä juttua.”

”Ei onnistu”, rähähdin. Onnistuin saamaan itseni tasapainoon ja syöksyin toistamiseen häntä kohti. Hän rojahti vasten pesuallasta ja nauroi ponnettomille yrityksilleni kammeta testi hänen otteestaan. Onnistuin lopulta tarttumaan häntä käsi-varresta. Yritin paraikaa kaikin voimin saada häntä pudottamaan testiä, kun tunsin jotain kylmää ja terävää kaulaani vasten.

”Sanoin, että relaa.”

Jähmetyin ja käännyin sitten varovasti katsomaan kuva-jaistamme vessan peilistä. Bailey painoi mustaa muovirasiaa kaulaani vasten. Kesti hetken tajuta, mikä kapistus oli, sillä olin tähän saakka nähnyt niitä ainoastaan poliisisarjoissa. Se oli etälamautin. Hänellä oli helkkari soikoon etälamautin.

”Voi luoja. Miten sinä sait muilutettua tuon kouluun? Sinut voidaan erottaa! Ja kuukausi ennen valmistumista!”

Bailey pärskähti. ”Tietenkin tuo oli ensimmäinen ajatuksesi sen jälkeen, kun joku tähtää sinua tainnuttimella.” Irrotin otteeni hänen ranteestaan. Bailey laski vekotinta ja astui kauemmas. ”No niin, mihinkäs me jäimmekään? Ai niin, lupaukseen. Annan testin takaisin, jos pystyt vastaamaan kielteisesti yhteen ainoaan, erittäin tärkeän kysymykseen: oliko lisääntymiskumppanisi Kevin Decuziac?”

Tukahdutin vaikerruksen. Hän tiesi, että Kevin oli poikastäväni. Koko koulu tiesi. Kevin oli futisjoukkueen tähti. Hän soitti kirkkobändissämme. Kaikki pitivät hänestä, jopa vanhempani. Tokihan hänen arvosanansa olivat vain tyydyttävät, mutta hänen höpsö huumorintajunsa hyvitti asian mennessä tullen. Ja mikä tärkeintä, hän oli totaalisen omistautunut minulle. Ainoastaan Bailey saattoi suhtautua Kevinin karsaasti.

Nähdessään ilmeeni hän nyrpisti nenäänsä feikkikauhun vallassa. ”YÄÄÄÄHHHH!”

”En käsitä, miten se voi yllättää sinut”, mumisin puolustuskannalla.

”En tiedä. Kaipa minä vain elättelen jatkuvia toiveita siitä, että käyttäisit noita syventäviä aivojasi ja heivaisit hänet laidan yli. Tai että hän kuolisi ebolaan tai vastaavaa. Yyh! Yyh! Yyh!” Bailey päästi tukahtuneen äänen, kuin karvapallon kourissa kärvistelevä kissa. ”Uskomatonta, että päästit sen läheisriippuvaisen sporttimulkun sisääsi!” Hän taittui kaksin kerroin ja teeskenteli kakovansa uudestaan. Panin merkille, että hän oli niin keskittynyt esittelemään inhoaan, että oli unohtanut etälamauttimen lavuaarin reunalle.

Kävelin sen luo ja sieppasin sen sillä välin, kun hän teeskenteli antaumuksellisesti yrjövänsä pitkin lattiaa. Tarvittiin useampi kuivakaonta, ennen kuin hän huomasi pienen mustan vempelen, joka osoitti häntä. Kun hän huomasi, hänen silmänsä suurenivat aavistuksen, ja hän hymyili.

”No, kaikkea vanhat silmäni näkevätkin.”

”Anna se tänne.” Yritin kuulostaa uhkaavalta, samanlaiselta kuin isä silloin, kun hän suuttui veljelleni tämän kajottua hänen signeerattuun pesäpalloonsa.

”Tee se.”

”Mikä?” Laskin hämmentyneenä tainnutinta pari senttiä.

Bailey astui lähemmäs vähääkään välittämättä siitä, että tähtäsin häntä aseella, joka, vaikkei ehkä tappava ollutkaan, aiheuttaisi hänelle silti todennäköisesti hyvin suurta kipua. ”En ole koskaan kokeillut sitä. Haluan tietää, miltä se tuntuu.”

Yhtäkkiä kaikki viha valui pois. Bailey oli yhä edelleen samanlainen. Hän oli edelleen valmis kaikenlaisiin älyvapaisiin juttuihin, vaikkapa antamaan ties kuinka monen sähkövoltin virrata lävitseen vain voidakseen sanoa, että oli kokeillut sitä. Ja se ärsytti minua edelleen niin maan perkeleesti.

Bailey näytti mietteliäältä. ”Mahtaako minulta tulla vaahtoa suusta?”

”En aio ampua sinua etälamauttimella.”

Bailey huokasi pettyneenä. ”No, sen saattoi arvatakin.”

Seisoimme tuijottamassa toisiamme epävarmoina siitä, mitä seuraavaksi tapahtuisi.

”Ihan oikeasti, Bailey. Me olemme ystäviä.” Se oli typerästi sanottu. Kynninen irve väänsi Baileyn huulia.

”Vai olemme me ystäviä?”

”Tarkoitan... no...”

”Olemmeko me taas seiskalla?” Bailey suurensi silmiään teennäisen yllätyksen merkiksi. Hän vilkaisi rintamustaan. ”Hmm. Minulla on nätit tupla-D:t, joten tuskinpa.” Hän mulkaisi minua. ”Mikä tarkoittaa... ei ystäviä.”

Hänellä ei ollut aikomustakaan antaa testiä minulle. Niinpä tein sen ainoan asian, joka mieleeni tuli. Tartuin etälamauttimeen, pudotin sen pesualtaaseen ja asetin käteni hanalle. Vesipisara läiskähti mustalle muoville.

”Anna testi minulle, tai lamautin pääsee kylpyyn.” Baileyn naamalla häilähti aito pelko. Käänsin hanaa sadasosasentin. Lamauttimelle ropsahti uusi pisara. ”Miksi minusta tuntuu, ettei tämä vekotin ole vedenpitävä?”

Bailey astui vastahakoisen askelen kohti minua. ”Älä. Äiti tappaa minut. Se on hänen suosikkinsa pinkin Glockin jälkeen. Hän on nykyisin ihan hulluna itsepuolustukseen.”

Hymyilin ja ojensin käteni, odotin. Bailey huokaisi ja läjäytti testin kämmenelleni. Helpotuksen aalto sai polveni melkein notkahtamaan. Vilkaisemattakaan Baileytä pakenin lähimpään koppiin ja lukitsin oven.

”Äh, älä nyt viitsi”, hän huhui perääni. ”Minä kuvittelin, että olemme bestiksiä. Etkö halua jakaa tätä hetkeä kanssani?”

Ei. En halunnut jakaa tätä hetkeä. En halunnut edes *kokea* tätä hetkeä. Ja nyt kun se oli koittanut, en sietänyt sitä typerää testiä silmissäni.

Bailey alkoi hoilata vanhaa Hannah Montana -biisiä. ”*Olet tosi kaveri, kanssani loppuun asti. . .*”

Yritin olla kuuntelematta häntä, vedin syvään henkeä ja katsoin alas. Kaksi pientä pinkkiä viivaa, kylki kyljessä.

Positiivinen. Se oli positiivinen.

Ruumistani kylmäsi. Näkökenttäni sumentui. Baileyn laulu muuttui vaimennetuksi surinaksi. Näin kahden paksun kyynelen roiskahtavan kädessäni olevalle muovitikulle.

Rallatus lakkasi. Kuulin tömähdyksen, ja kun katsoin ylös, näin Baileyn roikkuvan jälleen kopinoven päällä. En pystynyt edes häpeämään kyyneliä ja räkää, jotka valuivat kasvoillani. Sillä ei ollut väliä. Väliä oli enää vain noilla kahdella viivalla.

”Hitto.” Baileyn toteamuksessa ei ollut riemua. Hän onnistui jopa näyttämään hiukan surulliselta. Jostain syystä se sai minut itkemään lujemmin.

Kun poistuin kopista parin minuutin päästä, naama läikikkäänä mutta itku tyrehtyneenä, huomasin yllätyksekseni, että hän kökötti lavuaarin reunalla ja odotti minua, maihinnousukengät heiluen.

”Olen pahoillani. Tuo on kyllä tosi perseestä.”

Minun teki mieli mulkoilla hänelle, mutten pystynyt edes katsomaan häntä silmiin. ”Voisitko olla kertomatta kenellekään? Ole kiltti.” Pystyin hädin tuskin kuiskaamaan sanat. Ne kuulostivat säälittäviltä ja epäuskottavilta jopa omissa korvissani. Kuka pidättyisi levittämästä tällaista juorua? Tiesin maineeni. Täyden kympin tyttö. Edustuslentopallojoukkueen jäsen. Väittelyjoukkueen kapteeni. Finniton iho, nätti tukka, söpö nenä. Pidetyin ja Todennäköisin Menestyjä. Mikä tarkoitti, että niin paljon kuin kaikki teeskentelivätkin minua rakastavansa, suurin osa ei malttanut odottaa, että mokaisin. Saatoin kuvitella Hannah Ballardin omahyväisen naaman, kun hän saisi kuulla, että hänestä tulisi priimus. Olin melko varma, että raskaus olisi automaattinen hylkäysperuste. Mikä oli niin epäreilua. Eihän tämä vaikuttaisi arvosanoihini ja –

”Hemmetti. Ajatteletpa sinä nyt mitä hyvänsä, lopeta heti. Näytät siltä, että kakkaat housuun. En kerro kenellekään.” Baileyn ääni nytkäytti minut pakokauhun spiraalista.

”Miksi et?” Kysymys luiskahti suustani ennen kuin ennätin estää itseäni.

Bailey kohautti harteitaan. ”Koska kaikki tässä koulussa ovat runkkareita.”

Bzz. Puhelin surahti repussani. Uudestaan. Ja taas uudestaan, kunnes vatsani taittui kaksinkerroin. En pystynyt rentoutumaan. Oli kuin otsassani olisi ollut jättimäinen neonkyltti, jossa räikyi sana RASKAANA. Aina, kun näin kuvajaiseni käytävillä kulkiessani, mietin miltä se näyttäisi parin kuukauden päästä, kun en näkisi varpaitani vatsalta ja napa pullottaisi t-paidan läpi. En ollut varma, oliko pahoinvointini ensioire vai johtuiko se jännityksestä. Mutta se ei ollut pahinta. Pahinta oli se, miksi puhelimeni surisi repussa kolmen ja puolen minuutin välein. Pahinta oli Kevin.

En ollut valmis kertomaan hänelle. Olin vältellyt häntä koko päivän. Meillä ei onneksi ollut ainuttakaan yhteistä tuntia. Ruokavälkällä olin piileskellyt kirjastossa, paikassa, johon en melko varmasti uskonut hänen koskaan astuneen jalallaan. Mutta se ei ollut lopettanut viestivirtaa. Kaivoin puhelimen esiin.

Kevin: 🤔🕒🏠🚗?

Kevin: ❤️❤️❤️❤️

Kevin: ?

Kevin: ?

Kevin: 😐

Kevin: 🙄

Kevin: 💔

Huokaisin ja survoin puhelimen takaisin reppuun. En voinut vältellä häntä ikuisesti. Mutta mitä minä hänelle muka sanoisin? *Hei, kulti, vaikka käyttimmekin jok'ikinen kerta kondomia ja joskus useampaakin päällekkäin, onnistuin silti tulemaan raskaaksi.* Se oli jokaisen teinipojan painajainen. Onneksi koulu oli siltä päivältä ohi. Viidessä minuutissa kimppekyytini olisi paikalla,

ja asia siirtyisi Huomisen Minän ongelmaksi. Silmäilin parkkipaikkaa etsien rouva Hennisonin lommoista Toyota Siennaa ja valmistauduin olympiatason sprinttiin.

Yhtäkkiä näkökenttäni musteni, kun kaksi kättä peittivät silmäni. Kiljaisin.

”Arvaa kuka, beibe?”

Onneni ei selvästikään ollut aikeissa kääntyä parempaan suuntaan. ”Hei, Kevin.” Hän otti kätensä silmiltäni ja kiepautti minut ympäri. Siniharmaat silmät, tukka joka aivan luonnostaan hulmahteli hurmaavaksi kiharapehkoksi, sekä hymy, joka sai minut sulamaan. Tuo hymy kertoi, että aina kun hän näki minut, hänen oli vaikea uskoa onneaan. Hän tutkaili huolestuneena ilmettäni.

”Oho. Säikäytinkö sinut?”

”Ei. Tai siis vähän.”

Hän alkoi hieroa käsivarsiani. ”Onhan kaikki hyvin?” Hän katsoi minua syvälle silmiin. Käännyin pois varmana siitä, että salaisuus paistoi naamaltani. ”Et vastannut viesteihini.”

”Sori. Minä... ööh... oli vähän kiire.” Ennen kuin Kevin ennätti udella enempeä, joku hänen ystävistään taputti häntä ohi kulkiessaan olalle.

”Nähdäänkö Connerilla?”

”Totta helvetissä”, Kevin vakuutti kyynärtömäytyksen kera ja kääntyi takaisin minua kohti. ”Kerroinko, että Conner pääsi Floridan yliopistoon? Quinn lähtee Arizona Stateen. Hudson liittyy merijalkaväkeen. Kaikki ovat lähdessä, hitto soikoon.”

”Tiedän. Lukion vika. Ihan sekopäistä.”

Kevin vilkaisi maahan. Hänen kasvoillaan häilähti ärtymys. ”Yritätkö hieroa suolaa haavoihin?” hän kysyi. Räpytin

silmiäni hetkellisesti ymmälläni. Sitten muistin, että minulla oli päälläni uusi Brown Universityn hupparini.

”En. Vanhempani ostivat tämän minulle. Kyllä sinä tiedät. He ovat ihan törkeän innoissaan.”

Kevin leikitteli vetoketjun kanssa hetken aikaa ja virnisti sitten. ”Sinähän voit aina mokata päättökokeet. Sitten voisit lähteä Missouriin osavaltionyliopistoon minun kanssani.” Nyt oli minun vuoroni ärtyä. Olimme käyneet tämän läpi aieminkin. Kiemurtelin irti hänen otteestaan.

”Onko meidän pakko...”

Hän muttristi huuliaan. ”Äh, älä nyt. Kunhan vitsailin.” Hän veti minut takaisin itseään kohti. ”Mikä hätänä?”

”Ei mikään.” En voinut kertoa hänelle. Nyt – tällä parkkipaikalla, kaikkien luokkatoveriemme keskellä, Contreraksen ohjatessa liikennettä lähistöllä – ei ollut sen enempää oikea aika kuin paikkakaan täräyttää tällaisia uutisia. Vaikka ei minulla kyllä ollut mitään käsitystä, mikä oikea aika tai paikka voisi olla.

”Ihan tosi, se oli pelkkä vitsi. Tiedät kyllä, että aion ajaa joka viikonloppu Rhode Islandille tapaamaan sinua.”

”Tiedän.”

”Rakastan kuumaa huippuyliopistonaistani”, hän sanoi leikkisästi virnistäen. Kevinin charmia oli vaikea vastustaa. Sydäntäni väänsi. Minä pilaisin kaiken.

”Minäkin rakastan sinua.” Ääneni kuulosti lattealta jopa omissa korvissani.

”Oletko varma?” Kevin silmäili minua tutkivasti.

”Olen.” Uutin sanaan niin paljon vakaumusta kuin kykenin toivoen, että hän muistaisi sen myöhemmin.

VERONICA CLARKE ei ole koskaan halunnut saada hylättyä kokeesta tai testistä – ennen kuin pitelee kädessään muovista tikkua, jonka näyttöön on piirtynyt kaksi viivaa. Veronican tulevaisuus huippuyliopistoineen alkaa haihtua kangastuksen lailla, kun käy ilmi, etteivät kondomit estä raskautta, jos poikaystävä on tökkinyt niihin neulalla reikiä.

Raskaus täytyy saada keskeytettyä heti alkuunsa, mutta lähin laillinen aborttiklinikka on kolmen osavaltion päässä. Veronican mieleen tulee vain yksi ihminen, jonka ei usko tuomitsevan häntä: lukion syrjäytynein ja sarkastisin olento, Bailey Butler.

Tien päällä edessä on kavalkadi varastettuja autoja, panttilainaamo, kaheli ex-poikaystävä, frettejä ja kirjava joukko uskomattomia henkilöitä. *Juno*-elokuvan hengessä kirjoitettu *Tosi raskas reissu* on hysterisen hauska roadtrip-tarina ystävyden voimasta ja naisen oikeudesta päättää omasta kehostaan.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44123-7